

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.264/2011/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év január hó 5. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

A hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmény miatt I.r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 2011. év április hó 1. napján kelt 12.B.72/2010/9. számú ítéletét **az I.r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja.**

A vádlottal szemben kiszabott büntetést 300 (háromszáz) napi tétel pénzbüntetésre enyhíti. Egy napi tétel összegét 500 (ötszáz) Ft-ban állapítja meg. Az így kiszabott 150.000 (egyszázötvenezer) Ft pénzbüntetést meg nem fizetés esetén napi tételeként kell 1-1 napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A büntetés felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Az elsőfokú ítéletet egyebekben mindkét vádlott tekintetében helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 8.420 (nyolcezer-négyszázhusz) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A Pest Megyei Bíróság a 2011. év április hó 20. napján kihirdetett 12.B.72/2010/9. számú ítéletével az I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett hivatali visszaélés büntetében (Btk.225.§) ezért őt 8 hónapi - a végrehajtás tekintetében 2 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte, ugyanakkor az I.r. vádlottat a befolyással üzérkedés büntetének (Btk.256.§ (1) bekezdés) vádja alól felmentette. A II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett hivatali visszaélés büntetében (Btk. 225. §) ezért őt 160 napi napi tételenként 500,- Ft, összesen 80.000,- Ft pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére és azt napi tételenként egy-egy napi fogházbüntetésre rendelte átváltoztatni. Kötelezte az I.r. vádlottat 60.437,- Ft, a II.r. vádlottat 4.758,- Ft bűnügyi költség megfizetésére.

A kihirdetett ítélettel kapcsolatban az ügyész az I.r. vádlott vonatkozásában a nyilatkozat tételre 3 napi gondolkodási időt tartott fenn, míg a II.r. vádlott esetében az ítéletet tudomásul vette. A törvényes határidőn belül az ügyész a Nyom.466/2009. számú átiratában az ítéletet az I.r. vádlott vonatkozásában is tudomásul vette.

A vádlottak és védőik az ítélet ellen a tényállás téves megállapítása és felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.609/2011/1. számú átiratában a vádlottak és védőik által bejelentett fellebbezést nem tartotta megalapozottnak. Utalt arra, hogy a Pest Megyei Bíróság az eljárási szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. A rendelkezésére álló valamennyi bizonyítékot értékelése körébe vonta. A tényállást a bizonyítékok mérlegelésével állapította meg, amely mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól ezért az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú eljárás során is irányadónak tartja. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségeinek is eleget tett. A vádlottak bűnösségének megállapítása és az általuk elkövetett cselekmény minősítése törvényes, az anyagi jogszabályoknak megfelelő. A megyei bíróság helyesen sorolta fel a bűnösségi körülményeket azokat kellő súllyal értékelte, a vádlottakkal szemben kiszabott büntetés neme és mértéke megfelelő. A vádlottak és védőik felmentésre irányuló fellebbezése az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadja, amely megalapozott tényállás mellett új bizonyíték hiányában a tényálláshoz kötöttség elve miatt eredményre nem vezethet. Az előzőekben írtak alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Pest Megyei Bíróság ítéletét mindkét vádlott vonatkozásában hagyja helyben.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a nyilvános ülésen nem vett részt.

Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen tartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokon eljáró Pest Megyei Bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan. Az ítélet ugyanis nem rögzíti, hogy az I.r. vádlott által alkalmazott légszonda nem működött, azt viszont leírja, hogy a szondát átállították. Ez egyébként az elsőfokú eljárás keretében bizonyítás tárgyát is képezte. A történetekre egyébként úgy derült fény, hogy amikor a vádlottakat ellenőrizték és átnézték az általuk használt nyomtatványokat akkor látták a feljebbvalók, hogy az egyik okmányon javítás történt, ezután kezdték el a vizsgálatot. Álláspontja szerint ha történt is valamiféle jogsértés az legfeljebb fegyelemsértésként lenne értékelhető de bűncselekményt nem képez. Kifogásolta, hogy Tanú1-et az elsőfokú bíróság nem hallgatta meg, holott a külföldön dolgozó tanú esetében lehetett volna alkalmat találni a kihallgatására, így a bíróság csak Tanú1 szülei által tett vallomásból ismerhette meg azt, hogy mi történt. Nézete szerint az elsőfokú bíróság nem tett meg mindent annak érdekében, hogy a tényállást teljes egészében felderítse, mert Tanú1 kihallgatására is szükség lett volna. Ezt a bizonyítási hiányosságot a védő

olyan súlyúnak értékelte, amely megalapozatlanná teszi az elsőfokú ítéletet ezért annak hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

A II.r. vádlott védője az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg és az emiatt megalapozatlan. Ez a megalapozatlanság azonban az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető. Az elsőfokú bíróságnak vizsgálnia kellett volna védence tudattartalmát arra is tekintettel, hogy a hivatali visszaélés büntette célzatos bűncselekmény. Védence a cselekmény időpontját alapul véve rövid ideje teljesített rendőri szolgálatot, tapasztalatlan is volt és az I.r. vádlott mint járőrparancsnok útmutatásai alapján cselekedett. Hiányolta, hogy a vádlottaknak a kifogásolt intézkedés során betöltött beosztását az ítélet nem részletezte kellő alapossággal. Ugyanakkor azt sem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy az intézkedés helyszínén további két rendőr is jelen volt. Utalt arra is, hogy maga a Tanú1 elleni intézkedés viszonylag rövid idő alatt zajlott le. Ennek során először ellenőrizték nevezett okmányait, majd megfűjatták vele az alkoholszondát ezt követően vizsgálták a mutatott értéket, míg a II.r. vádlott elkezdte kitölteni a vezetői engedély bevonására vonatkozó okmányt. Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a szonda által mért érték nem tekinthető hitelesnek, az I.r. vádlott szólt a II.r. vádlottnak, hogy mégse töltsse ki a nyomtatványt. A védői álláspont szerint védence ezzel bűncselekményt nem követett el. Kifogásolta továbbá a védő azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta azt, hogy milyen normarendszer keretében jártak el a vádlottak és nem jelölte meg azokat a jogszabályi helyeket, amelyek alapján a vádlottak a rendőri intézkedést foganatosították. Amennyiben a rendőrségről szóló törvény és a rendőrség szolgálati szabályzatának vonatkozó előírásait az elsőfokú bíróság figyelembe vette volna, akkor egyértelmű következtetést vonhatott volna le arra, hogy a II.r. vádlott nem követett el bűncselekményt, vagy ha el is követett volna valamiféle szabályszegést, az nem haladja meg a fegyelmi eljárás kereteit. Tekintve, hogy utasításra cselekedett védence, abban a téves feltevésben volt, hogy cselekménye nem veszélyes a társadalomra. A kifejtettek alapján indítványozta védence felmentését.

Az I.r. vádlott a nyilvános ülésen nem kívánt részt venni, távolmaradása az eljárás lefolytatást nem akadályozta.

A II.r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában az elsőfokú eljárás során tett vallomását fenntartotta, egyebekben csatlakozott a védője által kifejtettekhez.

A védelmi fellebbezésekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokon eljáró Pest Megyei Bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, a vádlottakat kioktatta törvényes jogaikra és kötelezettségeikre. Az eljárás során megvizsgált valamennyi bizonyítékra indítványt, észrevételt tehettek, jogukat gyakorolhatták, védelmüket védőik útján is gyakorolhatták. A tanúk kioktatása ugyancsak szabályszerűen megtörtént. Az erre vonatkozó nyilatkozatukat a bíróság

jegyzőkönyvben rögzítette. Az okirati bizonyítékokat a bíróság felolvasással tette bizonyítása anyagává. A törvénynek megfelelően helyesen járt el a bíróság, amikor a telefonlehallgatások anyagát valamint Tanú1 tanúvallomását bizonyítás anyagává tette és azokat értékelte. Egyébként a bíróság az ügyben rendelkezésére álló bizonyítékokat ítélezése körébe vonta, azokat egyenként és összességükben értékelte és ezek alapján megalapozott tényállást állapított meg, amely csupán abban a tekintetben szorul kiegészítésre, hogy az ítéleti tényállásban megkellett volna jelölni azokat jogszabályi helyeket, amelyek betartása a vádbeli esetben intézkedést foganatosító vádlottaknak be kellett volna tartaniuk azonban e rendelkezéseket megszegték. A Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú ítéletben rögzített tényállást azzal egészíti ki, hogy a vádlottak az ítéleti tényállásban írt magatartásukkal megszegték az 1994. évi. XXXIV.tv. (a Rendőrségről szóló törvény) 44.§ (1) bekezdésének c) és d) pontjaiban, valamint a Rendőrségi Szolgálati Szabályzatáról rendelkező 62/2007 (XII.23.) IRM rendelet 3.§-ának (4) bekezdésében foglalt kötelmeiket.

A fenti kiegészítéssel a tényállás már minden tekintetben megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól ezért azt az ítéltábla így fogadta el másodfokú felülbírlata alapjául.

A Fővárosi Ítéltábla utal arra, hogy az elsőfokú bíróság az ügyben részletes bizonyítást vett fel. Ennek keretében értékelte a vádlottak nyomozati vallomását az általuk készített rendőri jelentést. Értékelési körébe vonta az előjárói vizsgálat eredményeként készített jelentést valamint Tanú2 és Tanú3 továbbá Tanú4 és Tanú5 vallomásait, bizonyítás anyagává tette Tanú1 nyomozati vallomását valamint a telefonlehallgatási jegyzőkönyvek tartalmát és a II.r. vádlott által Tanú1-nek küldött e-mailek tartalmát is. A bizonyítékok értékeléséről ítéletének III. részében adott számot. Ezzel kapcsolatosan megállapítható, hogy az általa megvizsgált és feltárt bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, indokolási kötelezettségének is alapvetően eleget tett. Az ott kifejtettekkel az ítéltábla is maradéktalanul egyetértett. A bizonyítékok értékelésére vonatkozóan azonban az ítélet indokolását az ítéltábla azzal egészíti ki, hogy a nyomozati iratok között elfekvő telefonbeszélgetésekről készített hangfelvételek szerint az I.r. vádlott az intézkedés során telefonon felhívta Tanú2-t és azt tudakolta, hogy van-e egy Tanú1 nevű fia majd az igenlő választ hallva a fiú édesapját kérte a telefonhoz. Ezt követően arról tájékoztatta Tanú3-at, hogy a fiát intézkedés alá vonta mivel erősen ittas állapotban vezette az 000-000 forgalmi rendszámú Opel Astra típusú személygépkocsit. Kiegészítésül elárulta még: „ a fiú bűncselekmény érték fölött fújt”, s olyan magatartást tanúsít, hogy az, valami borzasztó”. Közölte, legszívesebben elvette volna a jogosítványát, ha azonban Tanú2 és Tanú3 érte jönne a Tesco parkolóba és haza viszik a fiúkat, akkor meg kíméli fiúkat „ettől”. Az I.r. vádlott ezt követően röviddel ismét felhívta Tanú2 és Tanú3-at közölte, hogy menniük kellene tovább ezért most vagy elveszi a jogosítványát az úriembernek vagy kicsikét csipkedni kéne magukat. Elnézést kért de őket várták egy verekezéshez. Tanú3 utaltak arra, hogy máris indulnak. Az I.r. vádlott közölte, hogy

az autó kulcsa és a fia személyes iratai nála maradnak várják meg, amíg visszajönnek és akkor rendezik a dolgot.

A telefonlehallgatási jegyzőkönyvek alapján az is megállapítható, hogy a vádlottak röviddel ezt megelőzően intézkedtek egy fiatal párral szemben is, akik egy őzet ütöttek el és akiket felszólítottak, hogy tegyék be az őzet a csomagtartóba, viseljék a saját kárukat és elengedték őket a helyszínről.

A nyomozati iratok 275. és 277. oldalain található azok az e-mailek, amelyeket a II. vádlott küldött Tanú1-nek 2009. év július hó 16. napján illetőleg július 24-én, amelyek tartalmát az elsőfokú bíróság ítélete 7. oldalának utolsó két bekezdésében maga is értékelt.

A fenti bizonyítékok kétséget kizáró módon alátámasztják, hogy a vádlottak az ítéleti tényállásban rögzített időben és helyen intézkedés alá vonták Tanú1-et, vele szemben az ittas járművezetés gyanúját észlelték, ennek ellenére a Rendőrségi Törvényben illetve a Rendőrségi Szolgálati Szabályzatban meghatározott kötelmeiket megszegve a Tanú1-et szembeni intézkedéssel felhagytak, őt a helyszínről szüleinek jelenlétében elengedték. Magatartásukkal Tanú1 számára jogtalan előnyt biztosítottak, amely abban állt, hogy vele szemben sem szabálysértési sem büntetőeljárást nem folytattak. A vádlottaknak ugyanis a Rendőrségi Törvény 44.§ (1) bekezdésének c) pontja szerint a jármű vezetőjét - a rendszeresített eszközzel történő légzésminta levételét követően - a közúti közlekedéssel kapcsolatban megvalósított szabályszegés megszegésének gyanúja miatt vér - illetve vizelet levételének céljából előállíthatták volna az egészségügyi szolgálathoz, illetve a d) pont értelmében elveheték volna a járművezetésére jogosító engedélyét. A Rendőrség Szolgálati Szabályzata 3.§-ának (4) bekezdésében írtak szerint ugyanakkor a vádlottakat haladéktalanul jelentési kötelezettség terhelte az előjárók felé a megkezdett rendőri intézkedéssel kapcsolatban. Erre utaló adat azonban az iratok között nem merült fel.

Mindezek alapján okszerűen vont következtetést az elsőfokú bíróság ítélete IV. részében arra vonatkozóan, hogy a vádlottak az ítéleti tényállás 1. pontjában írt cselekményükkel megvalósították a Btk.225.§-ában írt hivatali visszaélés büntetést, amelyet a vádlottak a Btk.20.§-ában meghatározott társtettesként követtek el, mivel a szándékos bűncselekmény tényállását egymás tevékenységéről tudva, közösen valósították meg.

A megyei bíróság ítélete V. részében indokolta meg, hogy a Btk.2.§-ának alkalmazásával szabott ki joghátrányt a vádlottakkal szemben. A bűnösségi körülményeket alapvetően helyesen sorolta fel mindkét vádlottra vonatkozóan és ezek alapján szabott ki büntetést nevezettekkel szemben. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott tekintetében eltúlzott jelentőséget tulajdonított a súlyosító körülményeknek és a cselekmény tárgyi súlyához, valamint a vádlott bűnösségének fokához képest indokolatlanul súlyos

büntetés alkalmazott, amely nem felel meg a belső arányosítás követelményeinek sem.

Tényként lehet megállapítani, hogy a vádlottak cselekményét, - különösen az I.r. vádlott magatartását - a jó szándék és a segíteni akarás motiválta. A hivatali kötelesség megszegéséért semmiféle ellenszolgáltatás nem kértek, erre vonatkozó adat az eljárás során nem merült fel. Tény - és ez a telefonlehallgatások anyagából is megállapítható - az I.r. vádlott intézkedései során az érintettekkel szemben indokolatlanul jó szándékot tanúsított, hivatali kötelessége teljesítésének a rovására. Ezt a körülményt a másodfokú bíróság - annak ellenére, hogy a vádlottak a terhükre rótt és a Btk. 225.§-ában meghatározott hivatali visszaélés büntetést megvalósították - a konkrét esetben úgy ítélte meg, hogy a cselekményük tárgyi súlya csekélyebb fokú, ezért az ítélőtábla I.r. vádlott esetében is lehetőséget látott arra, hogy vele szemben szabadságvesztés büntetés helyett megfelelő súlyú pénzbüntetés kerüljön alkalmazásra.

A fentiek figyelembevételével az ítélőtábla álláspontja szerint az I.r. vádlott cselekményének tárgyi súlyával, valamint alanyi bűnösségének fokával az elkövetéskor hatályban volt Btk. 51.§-ában meghatározott, megfelelő súlyú pénzbüntetés áll arányban, ezért a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 300 napi tétel pénzbüntetésre enyhítette.

Az egynapi tétel összegét az I.r. vádlott személyi és jövedelmi viszonyaihoz képest 500,- forintban állapította meg. Rendelkezett arról, hogy a fentiek szerint kiszabott 150.000,- Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetén a Btk. 52.§-ban írtaknak megfelelően napi tételenként egy-egy napi fogházbüntetésre kell átváltoztatni.

A fentiek szerint meghatározott pénzbüntetés alkalmasnak mutatkozik I.r. vádlottal szemben a Btk.37.§-ban írt büntetési célok elérésére egyben megfelel a belső arányosítás követelményeinek is.

A pénzbüntetés alkalmazására tekintettel az I.r. vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés felfüggesztésére vonatkozó ítéletét az ítélőtábla mellőzte.

Az ítélőtábla álláspontja szerint a II.r. vádlottal szemben az elsőfokú bíróság által alkalmazott pénzbüntetés mértéke illetve az egynapi tételének megfelelő összeg törvényes mértékű, és arányban áll a II.r. vádlott cselekményeinek tárgyi súlyával és alanyi bűnösségének a fokával, kifejezi a II.r. vádlottnak a vád tárgyává tett cselekmény elkövetésében tanúsított tényleges szerepét, ily módon megfelel a belső arányosítás követelményeinek is. Ezért e vádlott esetében a büntetés enyhítésére az ítélőtábla lehetőséget nem látott.

A Fővárosi Ítélőtábla a Pest Megyei Bíróság ítéletét a rendelkező részben írtak szerint a Be. 372.§-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján az I.r. vádlott vonatkozásában megváltoztatta, míg egyéb vonatkozásban azt törvényesnek ítélte

és a Be.371.§-ának (1) bekezdése alapján minkét vádlott tekintetében helyben hagyta.

A másodfokú eljárás során az I.r. vádlott kirendelt védőjének eljárásával kapcsolatban 8.420,- Ft bűnügyi költség merült fel, amelyet - az eredményes fellebbezésre tekintettel - a Be.381.§-ának (2) bekezdése alapján az Állam visel.

Az ítélet ellen a Be. 383.§ (1) bekezdése alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2012. év január hó 5. napján

Dr. Lassó Gábor sk..

Hildenbrand Róbert sk..

Sebe Mária sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Pest Megyei Bíróság 12.B.72/2010/9. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.264/2011/5. számú ítéletében írt változtatással 2012. év január hó 5. napján az I.r. és a II.r. vádlott vonatkozásában jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált!

Budapest, 2012. év január hó 5. napján

Dr. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kukucska Erzsébet

írnok